

Arrest

nr. 167 540 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 28 maart 1981 in Diwaniyya in Zuid-Irak. Toen u in het tweede jaar van het lager onderwijs zat verhuisde uw familie naar Bagdad, de wijk al-‘Amil in Karkh, waar u sindsdien altijd hebt gewoond. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders zijn nog in leven. Uw vader was vroeger schooldirecteur en als dusdanig lid van de Ba'ath-partij. U heeft zes broers en zussen. Momenteel wonen zij allemaal in de ‘Ameriyya-wijk, vlakbij al-‘Amil. U bent sinds 7 maart 2011 getrouwd met Amal ‘Abbas ‘Uda en u kreeg met haar een dochter, Nur. Ook uw vrouw en kind verblijven momenteel in de ‘Ameriyya-wijk.

Toen u op 16 juni 2015 naar uw werk in de Bayaa'-wijk reed merkte u op dat u vanaf de hoofdstraat werd gevolgd door een auto van de sjjiitische militie ‘Asa’ib Ahl al-Haqq met daarin vier man. Zij volgden u tot aan uw werk en verdwenen dan. Toen u ‘s avonds terug thuis kwam trof u in de garage een

dreigbrief aan. Daarin werd u opgedragen te vertrekken. De volgende dag ging u met deze dreigbrief naar de politie om klacht in te dienen. Bij terugkeer besloten u en uw broers dat u best het land kon verlaten. U gebruikte hiervoor een paspoort dat u zo'n jaar eerder aanvraag. Uw vrouw en kind hadden nog geen paspoort.

U verliet Irak op 20 juni 2015. U vloog eerst op legale wijze naar Istanbul en vervolgens reisde u met behulp van een smokkelaar naar België via Griekenland, Servië, Hongarije en Oostenrijk.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, vier verkiezingskaarten van u en uw familieleden, een gerechtsdocument van uw klacht over de dreigbrief, de dreigbrief zelf, de identiteitskaarten van uw echtgenote, uw dochter, uw broer Nawfal en uw beide ouders, de pensioenkaart van uw vader en een andere oude kaart van uw vader en de rantsoenkaart van uw familie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Een eerste opmerkelijk element in uw relaas is het quasi totaal ontbreken van context en verklarende omstandigheden voor uw plotse bedreiging. Men moet hierbij in gedachten houden dat u in de jaren voordien, zelfs tijdens de jaren van hevig sektarisch geweld, nooit bedreigd of gevisieerd werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/11/2015, p. 13, 14). Nochtans woonde u al zeker sinds ergens in de jaren '90 in al-'Aamil (zie CGVS, p. 5) en u werkte al zes of zeven jaar in al-Bayaa' (zie CGVS, p. 11, 12, 14). Volgens uw verklaringen heerst in beide wijken sektarisch geweld, en wel vooral in uw specifieke subwijk (zie CGVS, p. 4, 13). Al die tijd hebt u persoonlijk nooit problemen gehad. Er was dan ook bijzonder weinig dat u in het vizier van sjiiitische milities zou brengen: u ging nooit naar (soennitische) moskeeën (zie CGVS, p. 5), u zat nooit in het leger onder het regime van Saddam Hoessein (zie CGVS, p. 7), u was nooit actief in een politieke partij of in een religieuze groepering (zie CGVS, p. 7) en uw broers en vader evenmin (zie CGVS, p. 7-8). Enkel uw vader was onder het vorige regime lid van de Ba'ath-partij geweest, maar hij sloot zich aan omdat dat moest in het kader van zijn werk als schooldirecteur (zie CGVS, p. 8). Ook hij heeft dus zeker geen uitgesproken politiek profiel. Al bij al was u geen opvallende soennitische aanwezigheid in uw wijk. De mensen in uw buurt wisten echter wel dat u soenniet was, want u liet toch verstaan dat u daardoor een slechte band met hen had (zie CGVS, p. 4-5). Uw overbuur, Malik, was trouwens een lid van een sjiiitische militie, zodat men redelijkerwijs mag aannemen dat uw religieuze identiteit ook bij de lokale milities gekend was (zie CGVS, p. 5). Toch overkwam jullie al die tijd niets. Gegeven deze context is het een heel opmerkelijk gegeven dat u plots, na jaren in een hoofdzakelijk sjiiitische wijk te hebben gewoond als geweten soenniet, toch bedreigd zou worden. U kan deze ommekeer hoegenaamd niet verklaren. Zoals hierboven reeds uitgelegd blijkt nergens uit dat uw profiel tot problemen zou leiden. Gevraagd naar wat de aanleiding voor deze bedreiging zou kunnen zijn geweest, zegt u omdat u soenniet bent (zie CGVS, p. 14), maar dit bleek ook voordien geweten. Verder zegt u dat ze u beschuldigden van te handelen tegen de sjiiitische milities, maar u voegt er aan toe dat u dat niet deed (zie CGVS, p. 14). U werd nog herhaaldelijk gevraagd naar de aanleiding tot uw bedreigingen, maar u kon hier geen enkele verklaring voor geven (zie CGVS, p. 14). Samenvattend moet gezegd dat uw vervolging weinig aannemelijk is bij gebrek aan aannemelijke context.

Ten tweede is ook uw eigen handelen na de bedreiging bevreemdend: u zou de volgende dag, dus 17 juni 2015, een klacht hebben ingediend (zie CGVS, p. 12). Vervolgens verliet u op 20 juni 2015 het land (zie CGVS, p. 8). U bent nadien niet terug naar de politie gegaan, u heeft niets meer van uw klacht gehoord en uw familie heeft deze klacht niet opgevolgd (zie CGVS, p. 14). Gevraagd waarom uw familie na uw vertrek de klacht niet opvolgde zegt u dat ze dat niet konden omdat de politie zelf voor drie vierde uit militieleden bestaat en naar meer uitleg gevraagd specificceert u dat ze zouden kunnen gedood worden (zie CGVS, p. 14-15). Zo komt men uiteraard in de bijzonder onlogische situatie dat u wel bij de politie een klacht zou kunnen gaan indienen, maar dat uw familie die klacht niet kan opvolgen omdat zij het risico zouden lopen vermoord te worden. Hiernaar gevraagd verklaart u dat ook u een risico zag, maar dat u moest gaan (zie CGVS, p. 15). Dit opdat, moest u later gedood worden, u zou kunnen bewijzen wat er u was overkomen (zie CGVS, p. 15). Dit kan echter absoluut niet overtuigen. Het is immers niet logisch dat u, volgens uw eigen verklaringen, het risico zou lopen vermoord te worden door een aangifte te gaan doen, om later een bewijsstuk te hebben van uw bedreiging in geval u zou vermoord worden. Moest u werkelijk menen dat klacht indienen een ernstig risico inhield, zou u dat normaal gezien toch maar doen wanneer u dacht er een serieus voordeel uit te halen, effectieve bescherming bijvoorbeeld. Uw relaas aangaande de klacht die u neerlegde is dus een bijzonder problematisch element voor uw geloofwaardigheid. Als het benaderen van de politie gevaarlijk was, kan men begrijpen dat uw familie de klacht niet zou willen opvolgen maar dan is het niet logisch dat u toch een klacht zou zijn gaan indienen. Als anderzijds het benaderen van de politie niet gevaarlijk is, is het

niet logisch dat uw familie de ingediende klacht niet zou opvolgen. Deze bevindingen maken het element van de aanklacht ongeloofwaardig en ondergraven ook de geloofwaardigheid van uw volledige relaas.

Vervolgens komen we bij twee kleineren punten: uw verklaringen over uw paspoort en de inhoud van de dreigbrief die u kreeg.

Wat uw paspoort betreft valt het volgende op: u had dit paspoort al een jaar of iets minder (zie CGVS, p. 10), maar ondanks herhaaldelijke vragen om uitleg kon u niet verklaren waarom u dat toen aanvroeg (zie CGVS, p. 10). Eveneens opmerkelijk is dat u enkel een paspoort voor uzelf aanvroeg, niet voor uw vrouw en kind (zie CGVS, p. 10-11). U minimaliseert de kosten en moeite die in de aanvraag van een paspoort kruipen (zie CGVS, p. 10), maar het feit blijft dat u een beslissing moest nemen dat u een paspoort wilde, daarvoor de nodige documenten moest verzamelen en u dan naar de paspoortadministratie moest begeven. Wanneer iemand dit beslist te doen, heeft hij daar normaal gezien toch een reden voor. Uw verklaring niet te weten waarom u een paspoort aanvroeg (zie CGVS, p. 11) is dan ook uitermate vreemd. Het lijkt in elk geval niet gediend te hebben als extra identiteitsdocument naast uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, want dan had u het logischerwijs direct ook voor uw vrouw en kind aangevraagd. Het lijkt ook niet gediend te hebben om het land vlot te kunnen verlaten in geval jullie problemen in Irak zouden hebben, want ook dan had u logischerwijs eveneens paspoorten voor uw vrouw en kind aangevraagd, zodat jullie samen veiligere oorden konden opzoeken. U beweert dat het niet uw plan was te reizen omdat u anders inderdaad paspoorten voor uw gezin zou hebben aangevraagd (zie CGVS, p. 11), maar toch is dit de enige resterende verklaring: dat u reeds vóór uw beweerde problemen van plan was om alleen het land te verlaten. Dit houdt steek indien u van plan was elders voor uzelf een verblijfsvergunning te krijgen om dan uw gezin te laten overkomen. Dit houdt veel minder steek wanneer u Irak zou hebben moeten verlaten wegens de vervolging van soennieten, omdat uw vrouw en kind in dat geval even veel reden hadden om te vertrekken. Deze bevindingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid, want men moet concluderen dat uw verklaringen over uw paspoort niet overeenstemmen met de realiteit. Deze bevindingen maken het ook onwaarschijnlijk dat u Irak verliet wegens een vrees voor vervolging als soenniet.

Wat de dreigbrief betreft zijn twee zaken opmerkelijk. Ten eerste valt het op dat deze brief aan u specifiek was gericht (zie CGVS, p. 12), niet aan uw vader en ook niet aan uw gezin in het algemeen. Dit is opmerkelijk omdat er, zoals hierboven reeds aangetoond, geen enkele reden bestaat om u specifiek te viseren omwille van uw politieke of religieuze activiteiten. Normaliter zou men denken dat men het gezinshoofd aanspreekt - uw vader dus - of de familie in het algemeen. Zij worden echter niet vermeld in de brief. Hiernaar gevraagd zegt u dat uw vader ouder is en niet buiten komt. Van de twee broers die nog bij uw ouders woonden was een werkeloos en de ander studeerde (zie CGVS, p. 15). Dit kan echter niet afdoende verklaren waarom zij in de dreigbrief compleet genegeerd zouden worden. Uw vader is en blijft immers het gezinshoofd en was nota bene vroeger een lid van de Ba'ath-partij, al was hij dan niet echt politiek actief geweest. Verder zijn die twee bewuste broers geboren in 1992 en 1996 (zie CGVS, p. 15) en waren zij dus volwassen ten tijde van de bedreiging. Als volwassen soennitische jongemannen zou men verwachten dat zij ook in de brief werden genoemd, als was het maar onder de algemene noemer van 'het gezin'.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat u de eigenlijke inhoud van de dreigbrief niet helemaal kent. U verklaarde tweemaal dat de milities u ervan beschuldigden tegen hen te handelen (zie CGVS, p. 12, 14). Dit staat echter helemaal niet in de brief (zie CGVS, p. 12). Het is nochtans een belangrijke nuance. Het feit dat u dit vertelt terwijl het niet in de brief vermeldt is, duidt aan dat u niet heel vertrouwd met de dreigbrief. Dat zou men nochtans wel verwachten van iemand die bedreigd werd en daardoor besloot zijn land te verlaten.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw herkomst en uw identiteit, hetgeen zaken zijn die het CGVS op zich niet in twijfel trekt. Enkel het document aangaande uw klacht en de dreigbrief handelen over uw problemen. Deze hebben echter slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en aannemelijk relaas wat hier niet in het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners

dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1.1. Verzoeker voert aan dat de beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10.02.2016 in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissariaat – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er *in casu* sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

Verzoeker werd bedreigd omwille van zijn soennitische geloof door de sjjiitische militie. Verzoeker heeft asiël aangevraagd op basis van problemen met zijn godsdienstige overtuigingen.

Het CGVS stelt dat verzoeker weinig overtuigend is in zijn handelwijze. Verzoeker is formeel en verwijst naar zijn reeds eerder afgelegde verklaringen. Het is duidelijk dat het enkel verzoeker was die problemen ondervond met de sjjiitische militie. Zijn vrouw en kinderen zijn op heden in veiligheid. Financieel was het voor hem niet haalbaar om gans zijn gezin te laten overkomen naar België.

Er wordt verzoeker verweten geen duidelijke informatie te kunnen meedelen over de Asa'ib Ahl al-Haqq. Verzoeker heeft al hetgeen hij wist reeds meegedeeld op zijn verhoor. Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker geen geleerd persoon is en enkel zijn eigen persoonlijke problemen met de Asa'ib Ahl al-Haqq kan meedelen. Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij en geleerde uiteenzetting geeft over de werking van de militie Asa'ib Ahl al-Haqq.

Het CGVS stelt dat verzoeker onduidelijke verklaringen afgelegd heeft met betrekking tot zijn contact met de politie. Feit is dat het duidelijk is dat verzoeker na de bedreigingen een klacht heeft neergelegd bij de lokale politie waarvan hij de bewijsstukken voorgelegd heeft. Dat er contacten zijn geweest met de politie zijn dan ook niet betwistbaar. Tevens wijst verzoeker erop dat hij weinig mag verwachten van deze politiediensten:

"Iraakse veiligheidsdiensten en politici hebben weinig meer gedaan dan de ontvoeringen mondeling veroordelen, zonder maatregelen te nemen om ze te stoppen. Een hoge functionaris van het ministerie van Binnenlandse Zaken, die anoniem wenst te blijven, zei daarover: "Legerofficieren of de politie kunnen niet optreden tegen de milities of de ontvoeringen in Bagdad, uit angst voor fysieke liquidatie. Deze milities worden gesteund door de belangrijkste politieke partijen in de regering. Iedereen die acties onderneemt om de misdaden van milities te stoppen, moet vrezen voor zijn leven." Hij stipte verder aan

dat de veiligheidsdiensten van de minister-president deze milities niet in toom kunnen houden of ontwapenen.

Murtada al-Ameri, politiek analist: "Mensen zijn de ontvoeringen, moorden, bomaanslagen en plunderingen die plaatsvinden op klaarlichte dag spuugzat, maar Abadi staat onder enorme druk van Iran, dat deze milities steunt."

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/09/20/nu-asielzoekers-terug-naar-irak-sturen-is-misdaad-tegen-de-menselijkheid>

Vervolgens stelt het CGVS dat gezien de corruptie in Irak de documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben indien verzoeker geloofwaardige verklaringen afgelegd zou hebben. Verzoeker is zeer formeel, de documenten zijn geenszins op zijn vraag opgesteld geweest. Het is al te gemakkelijk om gezien de afkomst van verzoeker zomaar te gaan stellen dat de documenten vals zouden zijn. Ten andere, valsheid wordt niet vermoed. Het is aan de verwerende partij om dit te bewijzen. Zij kan zich niet baseren op algemeenheden, doch dient *in concreto* aan te tonen waarom deze stukken vals zou zijn. Gezien verwerende partij dit niet bewijst, dienen de documenten geacht echt te zijn.

Verzoeker bewijst dan ook aan de hand van diverse stukken zijn asielproblematiek. Bovendien is de problematiek tussen de soennieten en sjiïeten gekend in Irak.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.1.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende documenten neer: een klacht (met vertaling) door zijn broer Mohamed naar aanleiding van de moord op Mustapha (en ontvoering) d.d. 29 februari 2016 en een overlijdensattest (met vertaling) van Mustapha van 29 februari 2016.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.3. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en betoogt dat hij omwille van zijn soennitisch geloof problemen heeft met sjiïeten. De loutere verwijzing naar zijn verklaringen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen is niet afdoende. Het komt aan verzoeker toe om de motivering van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de vaststellingen dat (i) verzoeker al jaren als geweten soenniet binnen een sjiïtische gemeenschap leefde zonder hierdoor, zelfs niet in de periode van het zware sektarische geweld, problemen te kennen, (ii) verzoekers klachtneerlegging na ontvangst van de dreigbrief niet strookt met zijn verklaringen omtrent zijn zelfgekozen actor van bescherming (politie), (iii) de vaststelling dat enkel verzoeker, en niet de overige leden van zijn gezin, een paspoort had hetgeen de vrees voor vervolging omwille van zijn geloof ondermijnt, (iv) de dreigbrief enkel aan verzoeker was gericht en niet aan de leden van zijn gezin, hoewel er geen reden voorhanden is dat uitsluitend verzoeker als doelwit werd uitgekozen omwille van het soenniet zijn, (v) uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze niet stroken met de inhoud van de dreigbrief die hij voorlegt.

De loutere verwijzing naar en herhaling van zijn verklaringen, alsook de verwijzing naar algemene landeninformatie, is niet dienstig om de pertinente motiveringen in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motivering inzake de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekers verklaringen voldoen niet aan artikel 48/6, tweede lid, e), derhalve kan hem overeenkomstig artikel 48/6, tweede lid niet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegde kunnen niet leiden tot een andere oordeelsvorming. De stukken worden neergelegd in kopie en ontberen authenticiteitswaarde aangezien deze door knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd. Tevens worden ze bijgebracht in het kader van een relaas dat niet geloofwaardig is, ze kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. Daarenboven wordt op geen enkele wijze uitgewerkt hoe deze stukken met betrekking tot verzoekers broer gerelateerd zijn aan verzoekers relaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden wat volgt:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is doch weigert wel de subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.

Begrijpe wie begrijpen kan....

Ze stelt dat er voor verzoeker geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij blootgesteld wordt aan een ernstige bedreiging. Verzoeker kan zich geenszins in deze redenering vinden.” Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Bagdad.

“Vooreerst, Irak blijft het meest gevaarlijke land ter wereld, volgens recente gegevens van de Britse organisatie Action on Armed Violence (AOAV). Syrië, Gaza, Nigeria en Pakistan vervolledigen de top vijf: Eigenaardig is te moeten vaststellen dat voor het tweede meest gevaarlijke land ter wereld automatisch subsidiaire bescherming wordt toegekend, terwijl dit voor het meest gevaarlijke land ter wereld niet het geval is....” Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Irak.

“In dit meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert.”

“Tussen februari 2014 en 20 mei 2015 kende Bagdad 380 terreuraanslagen, resulterend in 1.141 doden en 3.654 gewonden. Ook de steden Mosul, Al Ramadi, Ba’qubah, Kirkuk en Al Hillah worden zwaar getroffen door aanslagen. Sinds 20 mei 2015 is het aantal aanslagen nog verder opgelopen. In augustus 2015 nam het aantal slachtoffers in Irak nog steeds toe, blijkt uit VN-cijfers van 1 september. Geweld en gewapende conflicten in Irak doodden in augustus 2015 meer dan 1.300 mensen en verwondden meer dan 1.800 anderen, aldus de United Nations Assistance Mission in Iraq (UNAMI). Bagdad werd het zwaarst getroffen, met 1.069 burgerslachtoffers, waarvan 318 doden en 751 gewonden. Het echte cijfer ligt waarschijnlijk hoger want de onveilige situatie in het land maakt het moeilijk om het werkelijke aantal slachtoffers correct na te gaan, aldus UNAMI.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat er sprake is van een intern gewapend conflict en dat hij bijgevolg aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Irak, zal dit een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie

in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS